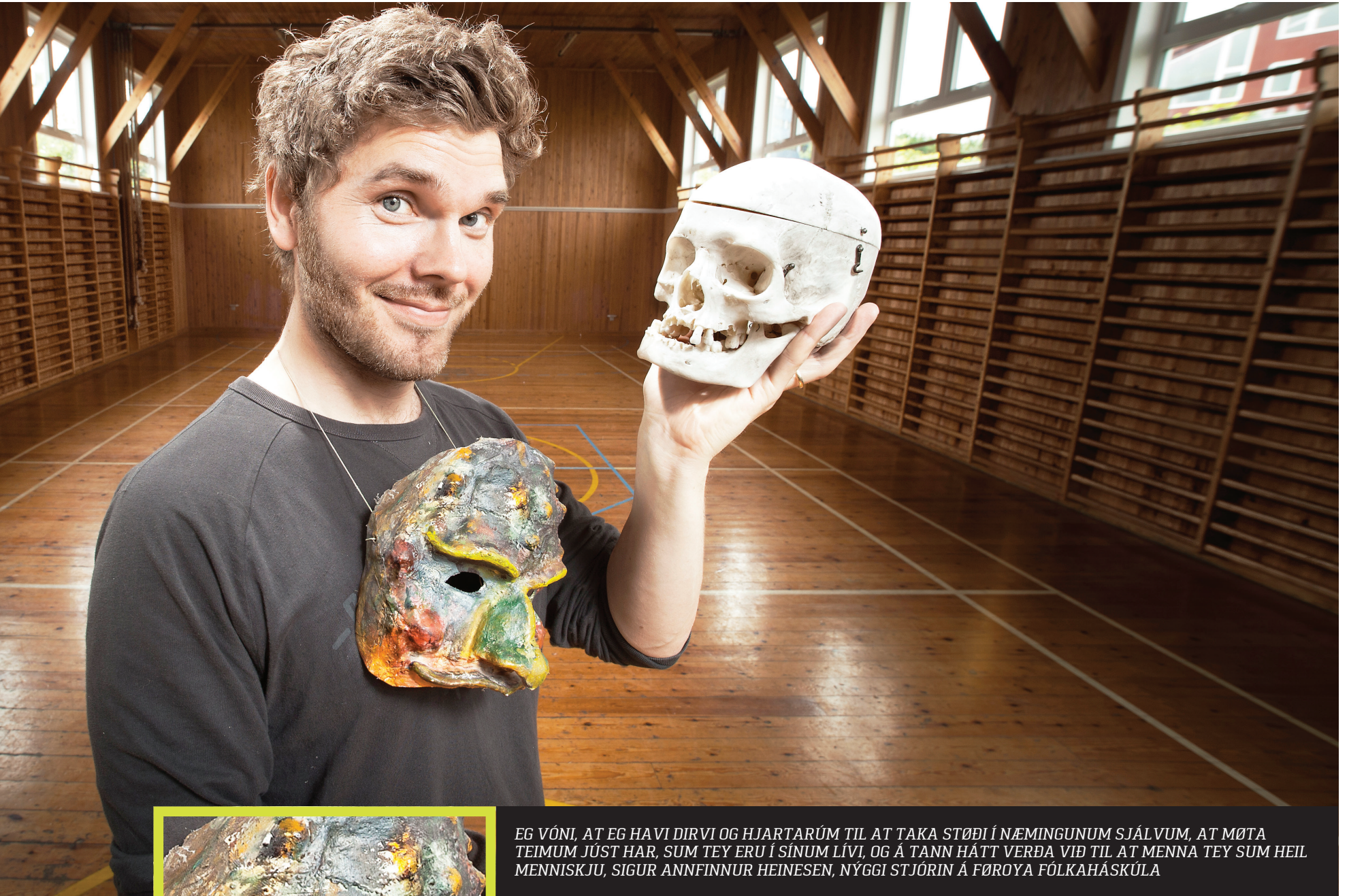

EG VÓNI, AT EG HAVI DIRVI OG HJARTARÚM TIL AT TAKA STØÐI Í NÆMINGUNUM SJÁLVUM, AT MØTA TEIMUM JÚST HAR, SUM TEY ERU Í SÍNUM LÍVI, OG Á TANN HÁTT VERÐA VIÐ TIL AT MENNA TEY SUM HEIL MENNISKJU, SIGUR ANNFINNUR HEINESEN, NÝGGI STJÓRIN Á FØROYA FÓLKAHÁSKÚLA

BEINT NÚ DUGIR ANNFINNUR HEINESEN ILLA AT ÍMYNDA SÆR, AT HANN HEVÐI RIGGAÐ BETRI NAKRA AÐRA STAÐNI ENN JÚST SUM STJÓRI Á FØROYA FÓLKAHÁSKÚLA. STARVIÐ HÓSKAR HONUM SUM FÓTUR Í HOSU

ingarnir fáa eitt frírúm til at hugsa um lívið, finna seg sjálván og leggja ætlanir fyri framtíðina. Tei kunnu takast við ymiskt skapandi, gera tað, tei hava hug til, so tei kunnu mennast bæði andaliga og handaliga. Her sleppa tei eisini at møta menniskjum, sum eru heilt øðrvísi, enn tei sjálvi, menniskjum sum tei kanska annars aldrin høvdu møtt.

Annfinnur er fullgreiður yvir, at samfelagið heldur ikki uppat við at seta náðileys krøv og at fyrr ella seinni verða tei ungu eisini noydd at taka við tí avbjóðingini.

– Men tá hava tei vónandi fingið so mikið av mótstøðuføri og sjálvsáliti, at tei eru væl brynjað til at møta veruleikanum ella eini aðrari útbúgvingarskipan uttan at verða tikin av fótum. Eg havi í øllum førum onga ambitiún um, at tei øll til dømis skulu duga somu kulturkanon uttanat, tá tei fara útaftur. Kann eg hinvegin verða við til at menna tei sum heil menniskju og sum samfelagsborgarar og harafturat

geva teimum eina uppliving, sum tei fara at minnst alt lívið, so eri eg meir enn fegin.

SJÓNLIÐUR SKÚLI

Nýggi skúlastjórin er greiður yvir, at Háskúlin ikki hevur verið serliga sjónligur í almenna rúminum seinna árin. Hesum hevur hann í grundini heldur ikki so ilt av, tí skúlin netupp eisini skal verða eitt frírúm, har næmingarnir skulu fáa frið til at finna seg sjálván. Hinvegin, so vil Annfinnur fegin, at skúlin kann fáa ein meir aktivan leiklut í føroyska samfelagnum. Og hann hevur longu fleiri hugskot.

– Eg kundi gott hugsa mær, at háskúlin í størri mun verður ein nýggjur pallur fyri vitan við kjakfundum, fólkauniversiteti og slikum, har vísundin kemur á eitt støði, har øll skilja og kunnu koma til orðanna. Okkara samfelagskjak er alt ov nógv merkt av, at tað er ein lítill elita av politikarum, vinnulívsfólki og fjølmiðlum, sum seta dagsskránna. Vit hava brúk fyri at hoyra meiningarnar hjá okkum øllum, og tað vóni eg, at skúlin kann gerast ein karmur um.

Eitt nú kundi nýggi stjórin hugsa sær at skipa fyri evnisdøgum um til dømis grindadráp, týðningin av list í okkara samfelag, altjóða politikki ella til dømis um ójavna býtið í heiminum.

Hartil sær hann eisini eina røð av nýggjum skeiðum fyri sær, sum hava til endamál at gera fólkið meir sjálvbjargin í húsarhaldinum – til dømis skeið í at gera eina eplaveltu og dyrka grønmæti, matmentan, endurnýtslu, fletta, skera grind upp o.s.fr

– Hatta ljóðar kanska eitt sindur gamaldags, men at leita aftur til røturnar og tað gamla er faktiskt nakað av tí mest modernaða, vit síggja í londunum kring okkum. Tankin er so sjálvandi at nýtolka tað siðbundna onkursvegna, so fleiri føroyingar kenna eina nýggja gleði við tað góða gamla. Men lat okkum nú síggja, hetta eru alt dreyamar, tí beint nú havi eg bara hug til at kasta meg út í alt, sum kann fáa skúlan at vaksa og blóma.

KANSKA EITT LÍVSSTARV

Ungi háskúlastjórin kann væl ímynda sær, at starvið kann gerast hansara lívsstarv. Beint nú dugir hann í øllum førum illa at ímynda sær, hvar hann hevði riggað betri. Og starvslýsingin hóskaði eisini sum fótur í hosi til júst sín, heldur hann.

– Eg eri útbúgvin sjónleikari og stjórnmálafrøðingur, so eg havi bæði tann listarlíga og tann samfelagslíga partin við mær. Eg eri ómetalíga sosialur, og havi nógvar royndir við verkætlanum, har tú skalt arbeiða saman við nógvum ymiskum fólki. So heilt erligt, so haldi eg ikki, at eg hevði riggað betri nakra aðra staðni beint nú...

Annfinnur viðgongur eisini, at tá hann søkti starvið, var tað eisini, tí hann hevði brúk fyri at fáa frið til at savna seg um eina langtíðar uppgávu, sum eisini gevur honum og familjuni meir fastar karmar.

– Í øgiliga langa tíð havi eg livað frá uppgávu til uppgávu, har eg havi verið noyddur til at siga ja til alt og ongantíð havi havt ráð til at lata vera við at taka telefonina. Tað verður ov møðsamt í longdini og tá man so hevur fingið familju eisini, er tað ikki so galið at vita, at man eisini hevur eina inntøku aftaná summarfrítíðina.

Sjálvt um starvið sum háskúlastjóri gevur møguleika fyri einum meir støðugum lívi, so er Annfinnur fegin um, at tað ikki er eitt starv frá 8 til 17, tí tað hevur hann ongantíð trivist við. Í sama andadrátti viðgongur hann, at hansara veikleiki er, at hann hevur lyndi til at taka sitt arbeiði við sær til hús, onkuntíð til stóran ampa fyri síni nærmastu. Men er hann so ikki í ferð við at ganga seg beint út av, netupp í einum starvi sum háskúlastjóri?

– Jú, kanska. Men so má eg bara læra meg at flyta míni mörk millum privatlív og arbeiði eitt sindur. Tað skal eg nokk fáa at bera til, tí beint nú er hetta tað eg vil av fullum hjarta. Og eg fái eisini góðan stuðul frá góðum fólki, so man tað ikki fara at ganga?